

Arrest

nr. 170 957 van 30 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 april 2016.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekster werpt in haar verzoekschrift in wat kan worden beschouwd als een enig middel op: *Schending van de formele motiveringsplicht, Schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur (redelijkheidsbeginsel), Schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet.*"

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 29 maart 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. Verzoekster richt op 11 april 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 2 juni 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt drie elementen te willen benadrukken, namelijk (i) dat het ‘basic health package’ in het kader van het terugkeerprogramma van de IOM waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen niet voldoende is ter verzorging van haar psychische problemen, (ii) dat het artikel in de Afghaanse grondwet waarin wordt gesteld dat preventieve gezondheidszorg voor iedereen beschikbaar moet zijn niet overeenstemt met de werkelijkheid, aangezien in deze grondwet bijvoorbeeld ook wordt gesteld dat mannen en vrouwen gelijk zijn en (iii) dat zij het niet eens is met de stelling dat artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet inhoudt dat het niveau van de gezondheidszorg in Afghanistan van hetzelfde niveau moet zijn als in België en dat de finaliteit van dit wetsartikel er volgens haar in bestaat dat zij niet mag worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De voorzitter wijst er de verzoekende partij op dat deze argumentatie niet is terug te vinden in haar verzoekschrift, waarbij de verwerende partij aanvult dat de gedane uiteenzetting eerder een aanvulling van de middelen en een repliek op de nota met opmerkingen lijkt in te houden. De verzoekende partij erkent dat zij met haar uiteenzetting heeft gerepliceerd op de nota van de verwerende partij en heeft geen verdere opmerkingen. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

1.5. De voorzitter merkt op dat het betoog van verzoekster ter terechtzitting niet is terug te vinden in haar verzoekschrift. De verwerende partij merkt ter terechtzitting op dat verzoeksters betoog eerder een aanvulling van de middelen en een repliek op de nota met opmerkingen inhoudt. Verzoekster erkent ter terechtzitting dat haar betoog een repliek op de nota van de verwerende partij inhoudt. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de driedelige argumentatie die verzoekster ter terechtzitting voert, niet werd uiteengezet in het verzoekschrift. Het verzoek tot horen strekt er niet toe verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift te remediëren of te antwoorden op de nota. Verzoekster brengt geen elementen aan die de inhoud van de beschikking aan het wankelen kunnen brengen. De inhoud van de beschikking blijft overeind.

1.6. Het aangevoerde middel is ongegrond.

2. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA